

Диспозитив

Член 3, параграф 1, буква в) от Директива 76/207/ЕИО на Съвета от 9 февруари 1976 година относно прилагането на принципа на равното третиране на мъжете и жените по отношение на достъпа до заетост, професионалната квалификация и развитие, и на условията на труд, изменена с Директива 2002/73/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 септември 2002 г., трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба като процесната в главното дело — състояща се от правилник за служителите, неразделна част от трудов договор, който е сключен, преди съответната държава членка да се присъедини към Европейския съюз, и съгласно който трудовото правоотношение се прекратява поради навършване на пенсионна възраст, определена по различен начин в зависимост от пола на работника — създава забранена от споменатата директива дискриминация, когато съответният работник навършва тази възраст на дата след посоченото присъединяване.

(¹) ОВ С 80, 17.3.2012 г.

Решение на Съда (трети състав) от 12 септември 2013 г. (преюдициално запитване от Tribunale Amministrativo Regionale per la Toscana — Италия) — Daniele Biasci и др./Ministero dell'Interno, Questura di Livorno

(Съединени дела C-660/11 и C-8/12) (¹)

(Свобода на установяване — Свободно предоставяне на услуги — Членове 43 и 49 ЕО — Хазартни игри — Събиране на залагания — Условия за издаване на разрешително — Изискване за разрешение от полицията и за концесия — Национална правна уредба — Задължително минимално разстояние между пунктовете за събиране на залагания — Трансгранични дейности, сходни на тези, за които е предоставена концесията — Забрана — Взаимно признаване на разрешения в областта на хазартните игри)

(2013/C 325/07)

Език на производството: италиански

Запитваща юрисдикция

Tribunale Amministrativo Regionale per la Toscana

Страни в главното производство

(Affaire C-660/11)

Жалбоподатели: Daniele Biasci, Alessandro Pasquini, Andrea Milianti, Gabriele Maggini, Elena Secenti, Gabriele Livi

Ответници: Ministero dell'Interno, Questura di Livorno

в присъствието на: SNAI — Sindacato Nazionale Agenzie Ippiche SpA

(Affaire C-8/12)

Жалбоподатели: Cristian Rainone, Orentino Viviani, Miriam Befani

Ответници: Ministero dell'Interno, Questura di Prato, Questura di Firenze

в присъствието на: SNAI — Sindacato Nazionale Agenzie Ippiche SpA, Stanley International Betting Ltd, Stanleybet Malta Ltd.

Предмет

Преюдициални запитвания — Tribunale Amministrativo Regionale per la Toscana — Свободно движение на хора — Свободно предоставяне на услуги — Дейност, свързана със събирането на залагания — Законодателство, което изисква за упражняването на тази дейност получаването на разрешение или на лиценз за обществена сигурност, издавани от националните органи — Непризнаване на разрешенията и лицензите, издадени от чуждестранни административни органи — Съвместимост с член 43 и член 49 ЕО (понастоящем член 49 и член 56 ДФЕС)

Диспозитив

1. Членове 43 и 49 ЕО следва да се тълкуват в смисъл, че допускат национална правна уредба, задължаваща дружествата, които искат да осъществяват дейности, свързани с хазартните игри, да получат разрешение от полицията, след като са получили концесия от държавата, за да могат да осъществяват подобни дейности, и която по-конкретно ограничава предоставянето на такова разрешение до заявителите, на които вече е предоставена концесия.
2. Членове 43 и 49 ЕО, както и принципите на равно третиране и на ефективност трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат положение, при което държава членка, която в нарушение на правото на Съюза е изключила категория оператори от предоставянето на концесии за упражняването на икономическа дейност и която се опитва да отстрани това нарушение, като провежда наддавателна процедура за значителен брой нови концесии, защитава търговските позиции, придобити от съществуващите оператори, предвиждайки по-специално минимално разстояние между обектите на новите концесии и тези на съществуващите оператори.

От членове 43 и 49 ЕО, от принципа на равно третиране, от задължението за прозрачност и от принципа на правната сигурност следва, че условията и редът за провеждане на процедура за възлагане на обществена поръчка като разглежданите в делата по главните производства, и по-специално разпоредбите за прекратяване на концесии, предоставени вследствие на подобни процедури за възлагане на обществена поръчка, каквито са предвидените в член 23, параграф 3 от проектодоговора между независимата администрация на държавните монополи и оферента, спечелил концесията за събиране на залагания върху резултати от състезания, различни от конни надбягвания, трябва да са определени ясно, точно и еднозначно, като задача на запитващата юрисдикция е да извърши проверка в това отношение.

Членове 43 и 49 ЕО трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба, която фактически пречатства всяка трансгранична дейност в хазартния сектор, независимо от формата на осъществяване на тази дейност, особено в случаите, когато е възможен пряк контакт между потребителя и оператора и контрол от страна на полицията върху посредниците на дружеството, налиращи се на територията на страната. Запитващата юрисдикция следва да провери дали такъв е случаят по отношение на член 23, параграф 3 от посочения проектодоговор.

3. Членове 43 и 49 ЕО трябва да се тълкуват в смисъл, че при актуалното състояние на правото на Съюза обстоятелството, че даден оператор разполага в държавата членка, в която е установен, с разрешение, което му позволява да предлага хазартни игри, не е пречка за това друга държава членка да изисква от този оператор, при спазване на условията на правото на Съюза, да разполага с разрешение, издадено от собствените ѝ органи, за да може да предлага такива услуги на потребителите, намиращи се на нейна територия.

(¹) ОВ С 73, 10.3.2012 г.

Решение на Съда (трети състав) от 12 септември 2013 г. (преюдициално запитване от Østre Landsret — Дания) — The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs/Sunico ApS, M & B Holding ApS, Sunil Kumar Harwani

(Дело С-49/12) (¹)

(Съдебно сътрудничество по граждански дела — Компетентност, признаване и изпълнение на съдебни решения по граждански и търговски дела — Регламент (ЕО) № 44/2001 — Член 1, параграф 1 — Приложно поле — Понятие за граждански и търговски дела — Иск, предявен от публичен орган — Обезщетение за вреди на основание участието в данъчна измама на трето лице, което не е данъчнозадължено по ДДС)

(2013/С 325/08)

Език на производството: датски

Запитваща юрисдикция

Østre Landsret

Страни в главното производство

Ищец: The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

Отговорник: Sunico ApS, M & B Holding ApS, Sunil Kumar Harwani

Предмет

Преюдициално запитване — Østre Landsret — Тълкуване на член 1 от Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 12, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 3, стр. 74) — Приложно поле — Включване или невключване на иск за обезщетение за вреди поради неизплащане на данък върху добавената стойност, предявен от данъчния орган на държава членка срещу установени в друга държава членка физически и юридически лица и основаващ се на твърдение за „unlawful means conspiracy“ по смисъла на правото, уреждащо извъндоговорната отговорност („tort“)

Диспозитив

Понятието за граждански и търговски дела по смисъла на член 1, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела трябва да се тълкува в смисъл, че обхваща иск на властите на държава членка, с който те искат от юридически и физически лица с местожителство в друга държава членка обезщетение за вреди, причинени от сговаряне с престъпна цел, насочено към извършване на измама с дължилция в първата държава членка данък върху добавената стойност.

(¹) ОВ С 118, 21.4.2012 г.

Решение на Съда (трети състав) от 12 септември 2013 г. (преюдициално запитване от Hoge Raad der Nederlanden — Нидерландия) — Anton Schlecker, действащ под търговското наименование „Firma Anton Schlecker“/Melitta Josefa Boedeker

(Дело С-64/12) (¹)

(Римска конвенция за приложимото право към договорните задължения — Трудов договор — Член 6, параграф 2 — Приложимо право при липса на избор — Право на страната, в която работникът или служителът „извършва обичайно своята работа“ — Договор, който е в по-тясна връзка с друга държава членка)

(2013/С 325/09)

Език на производството: нидерландски

Запитваща юрисдикция

Hoge Raad der Nederlanden

Страни в главното производство

Жалбоподател: Anton Schlecker, действащ под търговското наименование „Firma Anton Schlecker“

Отговорник: Melitta Josefa Boedeker

Предмет

Преюдициално запитване — Hoge Raad der Nederlanden — Тълкуване на член 6, параграф 2 от Конвенцията за приложимото право към договорните задължения, открита за подписване в Рим на 19 юни 1980 г. (ОВ L 266, стр. 1, текстът на български език е публикуван в ОВ L 347, 2007 г., стр. 1) — Приложимо право при липса на избор — Трудов договор — Право на държавата на обичайното осъществяване на работата — Работник или служител, който трайно и непрекъснато извършва работа в една държава членка — Трудов договор, който с оглед на всички останали обстоятелства на правния спор е в много тясна връзка с друга държава членка